

gangen til Præsteembederne. I Folketinget er der gjort den Ændring, at Antallet af Aar, i hvilke amerikanske Præster og Fremenighedspræster her i Landet skal have gjort Tjeneste for at komme i Betragtning, er blevet nedsat fra 10 til 8. Denne Ændring har man ikke været glad ved fra konservativ Side, men man er dog gaaet med dertil. Om det skal være 8 eller 10 Aar, er ret skønmæssigt. En Mand, der har prædikeret to Aar, kan være ypperligt egnet til Præstegerningen, og andre, som har været Præster i tyve Aar, vil maaske aldrig blive vel skikkede dertil. Alt afhænger af den aandelige Personlighed. For os synes 8 Aar at være en passende Udviklingsfrist. Man har ikke taget alle dem, der har taget Eksamen i Kristendomskundskab, med i § 1. Da denne Eksamen er lettere end den teologiske Embedseksamen, kunde en Tilladelse for disse til at blive Præster let hemme Tilgangen til det teologiske Fakultet. Disse Mænd kommer ind under de i Menighedsraadslovens § 8 nævnte Vilkaar, hvorefter det er Menigheden, der søger dem, og ikke omvendt, hvilket sikkert er heldigt. Loven tillader ikke-akademisk uddannede Mænd under samme Vilkaar at blive Præster, men jeg tror ikke, at der ret ofte vil blive gjort Brug af denne Tilladelse. Thi ved den aandelige Udvikling her i Landet har der dels gennem Højskolearbejdet, dels gennem den store Ansættelse af Indremissionærer — vistnok 500 i Tal, som gennemgaaende arbejder i god Kontakt med Landets Præster — allerede i mange Aar været lagt fuldt Beslag paa disse Menneskers aandelige Arbejdskraft, saa noget særlig nyt Blod mener jeg ikke, der paa den Maade vil blive tilført den danske Præstestand. Skulde det fremdeles vise sig vanskeligt at faa vore Præsteembeder besat, mener jeg ikke, vi kommer helt udenom det Spørgsmaal, om der ikke bør nedlægges nogle enkelte af de mindste 3die Klasses Embeder her i Landet. Man erfarer undertiden, at en saadan ganske lille Menighed paa en 400—500 Mennesker ikke kan give en Præst nok at bestille, hvilket virker sløvende baade paa Præsten og Menigheden. Jeg tror, at naar det først gaar op for disse smaa Menigheder, at de ved at blive slaaet sammen med et andet Sogn maaske derved kommer op i 2den Klasse og derigennem faar Udsigt til at faa en bedre Præst, vil deres Betænkeligheder derved falde til Jorden. Ikke mindst Præsterne har udtalt Ængstelse for, at de smaa Lønninger, som navnlig 3die Klasses Embeder faar, skulde afholde Studenterne fra at søge at blive Præster, og en Del taler

derfor. Selv om det er umuligt i disse tunge Tider at faa disse Forhold bedret eller Lønningerne forhøjet eller, hvad jeg hellere saa, bedre fordelt, haaber jeg, at noget saadant kan ske i en ikke alt for fjern Fremtid. Det skulde dog ikke være dette Punkt, som holdt de unge Mennesker tilbage fra at studere Teologi. Der bliver ofte udtalt Kritik og nedsættende Ord om den danske Præstestand, og jeg skal villigt indrømme, at der er visse Præster, som jeg heller ikke har stort Udbytte af at høre. Men vi maa paa den anden Side være retfærdige og gøre os klart, hvilken Betydning, hvilke Kulturcenter Præsterne og Præstehjemmene ofte er og har været rundt omkring i Landets Sogne i Aarhundreder, og hvor mange af Danmarks bedste og betydeligste Mænd der er udgaaet fra Præstehjem, Mænd, som gennem deres Hjem har faaet den aandelige Paavirkning og Udvikling, som de senere i Livet frugtbargjorde til Gavn for hele Nationen.

Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder er ganske naturligt optaget af Oppositionen ved denne Lejlighed. Jeg skal ikke sige mange Ord om denne Sag, der blev saa grundigt gennemdebatteret i dette høje Ting, da man forhandlede om Kvindernes Adgang til Embeder. Nogen ny Situation er ikke opstaaet i saa Henseende siden da, og jeg finder det derfor ikke rigtigt af Lovgivningsmagten at foretage et aktivt Skridt paa dette Omraade, et Skridt, der kun kan tages som Følge af en Udvikling indenfor Menighedslivet, ikke blot ved en Beslutning af Rigsdagen. I det kirkelige Udvalg har man ogsaa, med Undtagelse af 11 Medlemmer, fraraadet et saadant Skridt. I samme Betænkning har jeg med Glæde set ganske de samme Tanker fremført, som jeg udtalte i 1920 angaaende Kvinders Arbejde indenfor Menighederne, idet jeg den Gang betonedede det ønskelige i, at der af de kirkelige Myndigheder blev ansat Kvinder som Medhjælpere ved de store Købstadkirker. Det foreslaas af 12 Medlemmer af Udvalget, at der, hvor Biskopperne maatte anse det for ønskeligt, aabnes Mulighed for, at Præster ved Fængsler og Hospitaler kan faa lønnede kvindelige Medhjælpere, samt at Præsterne ved de store Kirker i Byerne faar kvindelige Medhjælpere, naar Menighedsraadet udtaler Ønsket derom og Biskoppen skønner, at Forholdene i Sagnet gør dette Skridt berettiget. Et Antal af 20 kan ikke tiltræde denne Tanke om Sjælesørgerembeder for Kvinder, idet de mener, at Kvinderne nok alligevel kan faa Adgang til Hospitaler.